

бъдете само вие двете, а пътят е дълъг и тя сигурно ще огладнее. Дай ѝ от тази пита да яде. Ако поиска вода, ще ѝ кажеш: „За едното ти око, ще ти наляя“. Разбра ли?

– Разбрах, мамо, тъй ще направя!

Качили се всички и тръгнали.

Минало се каквото се минало, по едно време Севда рекла:

– Сестро, аз съм много гладна.

– Гладна ли? – попитала доведената ѝ сестра. – Нося тук една пита, хапни си!

Изяла Севда цялата пита и рекла:

– Сестро, много ожаднях. Откъде да намерим малко вода? Кажи да спрем, че да ни дадат.

– Не можем да спираме! И вода няма! Но аз имам тук едно орехче с вода. Ще ти дам да пийнеш, ако ми позволиш да изкарам едното ти око.

– Как така ще ми изкараш окото? Жадна съм...

– Ех, щом не щеш, тогава – вода няма! – рекла доведената ѝ сестра.

Вървели колкото вървели, Севда постоянно поглеждала, но нито чешма имало край пътя, нито кладенец. А солената питка я карала да ожаднява все повече и повече. Доведената ѝ сестра рекла:

– Изобщо не поглеждай. По целия път до царския дворец няма нито чешма, нито кладенец. Няма вода, сестро. Ето я водата – и ѝ показала орехчето. – Ако искаш да пиеш... знаеш какво да ми дадеш в замяна.

Като видяла орехчето с водата, от многото жажда Севда рекла:

– Сестро, не крий водата. Дай, дай да пийна малко, защото не издържам повече.

– Ами ще ми дадеш ли окото си?